

Takovouhle fajn ranní prochajdu. Po tom candrbálu na závěr dovolený, který vznikl v neděli, když měl Rumíček nějakou příšernou alergickou reakci, to bylo jak balzám na můj vyhysterčenej nerf. Když mě totiž v neděli volal Brtník z rokle do chalupy, že Rumíček je oteklej, naprosto jsem se vyděsila. Nebylo to běžný, jako pes oteče, když ho něco štípne. Ani zdaleka, šarpej proti němu vypadá jak barzoj. Ty pysky vypadaly, že explodují, hlava, oči, natejkalo to, dejchal jak čtyři a já se bála, že mi taky umře, jako teď kamarádka Kristýna, že se udusí a umře.

Vyděšená jsem volala Fifijový, jestli neví, zda Analergin bude to stejný, jako Zyrtext. Totálně jsem zapomněla, že už jsem se na to ptala před časem v lékárně. Panikařila jsem, což je pochopitelně ta nejhorší varianta. Fifi poradila, ať zkusím dát půlku, pozoruju, chladím a kdyby něco, ať jedeme. Pozorovala jsem, chladila, asi tak pět minut a přišlo mi, že nastalo "kdyby něco". Vymagořila jsem se ještě víc a vyrazili jsme na veterinu. Bohužel ne na Prahu, protože jsem si říkala, že v Žatci budeme rychleji, kdyby se to ještě zhoršovalo. Rumíčka jsme nasáčkovali dopředu, abych ho měla při ruce a jelo se. Napadlo mě stáhnout okýnko, aby ho chladil proudící vzduch. Což asi ve spolupráci s tím práškem trošinku zabíralo. Protože i když jsem to hned já neviděla, ale Brtník jo, tak pak už jsem musela uznat, že trošinku lepší to opravdu je. Ale pořád to byla katastrofa. Aspoň, že se to tedy nezhoršovalo.

Dojeli jsme do Žatce, tam už veterina zavřená, poslali nás do Postoloprta a tam ještě veterina zavřená. Takže žádný řešení. Kdybychom bývali jeli rovnou domů, už jsme dávno měli návštěvu doktora za sebou. Aspoň tedy, že Rumíčkově se už trochu ulevilo a jevil zájem. Dokonce se i vyčůral. Mám bohužel takovou povahu, že veškerý emoce, který mi vyletí nahoru, pak hrozně dlouho padají dolů do normálu. U pozitivních věcí je to paráda, dlouho sis s tím vydržíte. Ovšem, když dojde na něco nepěkného, vydržíte s tím bohužel taky dlouho. Byla jsem zřízená jak zřízenec, totál vyšťavená. Rumíčka už jsme pak dali normálně dozadu k Tali, aby měl přeci jen větší pohodlí při zpáteční cestě. A já ho pak celou dobu pozorovala v zrcátku, jestli je v pořádku. Mlátil špačky opřený o sedačku.

Vraceli jsme se domů směrem na Slaný a v půlce cesty se přiřítit příšernej liják. Supr záležitost na státovce, kdy pořádně nevidíte a vždycky se najde někdo, komu nedochází, že situace není úplně bezpečná. Navrhla jsem proto, abychom o pár kiláků dál to švenkli doprava. Ujedeme tý průtrži a dostaneme se tak na naši obvyklou dálnici. A protože cesta

vede kolem Domečku, můžeme se tam zastavit, uděláme přestávku, pesani se protáhnou, napijou. Skvěle jsme to vymyslela. Průtrži jsme opravdu ujeli, projeli jsme se krásnou krajinou, což jsem přesně potřebovala a zastávku "doma" v Domečku nejvíc uvítal Rumíček. Vylábal obří místu chladivý vodičky a pak k mojí nemalý radosti zamířil do hračkárny, vytáhnul si "dumíka" na švihadle a jal se radostně proudit prostorem. A mně..... začaly úlevou proudit opět slzy . No dyk to říkám, hysterčila jsem pěkně. Domů jsme pak dojeli už na pohodu, Rumoušek výrazně splasknutej a já zmordovaná, jak kdyby mě přejeli pásákem. Skvěle závěr dovolený na Maltě. Ne cihly a nábytek, ale odchod kamarádky a strach o parťáka mě sešmelcovaly tak, že jak kdyby dovča vlastně nebyla.

A proto jsem si to pondělní ráno tak příšerňácky užila. Fakt plnýma douškama jsem hltala to, že jen tak obyčejně prostě jdeme, že Tali je normální..... mimochodem, kdybyste viděli ten její výbuch radosti, když jsme vystoupili u Domečku a ona zjistila, že už mi není tak hrozně. Měla jsem jí doslova až na hlavě, jakou měla radost. V průběhu všech těch zmatků jsem ji moc nevnímala, ale bylo mi jasné, že je z toho taky totál hyn. Tedy ne z toho, že Rumouš vypadá jak panáček Michellin, ale z mojí maličkosti. A když teď viděla, že už jsem se uklidnila, vybuchla pro změnu zase ona ☹ . Jak jindy skákání rozhodně nepodporuju, musela jsem nechat průchod taky jejím emocím.

No a pak ráno, to byla naopak klidná normální feňule, co si tak jde tichým sídlákem, čmouchá, odepisuje a jen tak prostě je. A taky chvílku neslyší, pravda, koza jedna sánská. Takže to jsme pořešily tak, že já se dohadovat nebudu a ona bude beze slov jako blbeček na vodítku ☹ .

Když jsem ji pak odcvakla, bylo to přesně v momentě, kdy před námi byly na zemi tři krajíce chleba. A helejte, voni vlastně vůbec neexistovaly!! Ani drobek tam prej neležel. Ona jen tak ležérně prošla kolem, ani šňupák nedala dolů. Když je přešla, mocinky jsem ji pochválila, že je šikovná. Aby mi to potvrdila, nevrhla se na jakýsi jídlo, co se válelo u lavičky. Jeditííí to byla ale močikovní pejsková. Nachytala si pak spoustu piškútů ze vzduchu.

A pak už jsme si fakt jen tak pohodově šli, žádný hračky tentokrát nepřišly ke slovu, jenom jsme se courali. A byla to taková vám pohodička, že jsem ji úplně sosala, jak kdybych byla čmelák na květu. To bylo přesně to, co jsem vážně potřebovala a byla jsem ráda, že Tali pro dnešek drží lajnu a nevynejší bejkárny, zatímco já si jdu s rukama v kapsách. Takže - konec

Tak přesně to jsem potřebovala

dobrej, většina dobrá, ne? □ Jak říkám, dovča sice fuč, ale jsem ráda, že to s Rumouškem dobře dopadlo a je zase v pořádku.